שנשאם לישראל. ואינה משלמת חומש. דלא זרה להן שהרי לא נתחללה

שאם ימות בעלה ותנשא לכהן אוכלת או אם זרע אין לה הדרא

לתרומה (כ): משלמת כו'. אשם ל"ג: ומיחחה בחנק. ורבי מאיר לטעמיה דאע"ג. דמעיקרא לאו זרה היא השתא מיהא זרה הויא: מאחם זו כו'. דבעינן זר מתחלתו: וחכמים.

היינו רבי יהודה בר פלוגתיה: ובשנויי

דשנינן. דטעמיה דר"מ משום דאיתקש לסיכה: אבל נחינה דעלמא. כגון לא

יתו עליה לבונה דמנחת חוטא יבכזית

דילפינן מונתן לכהן את הקדש (ויקרא

כב) והכי מפרשה בפרק כל המנחות

באות מלה (מנחות נט:): לא ייסך לחיב. בשני יודין שדי חדא לתוך התיבה וקרי

לא יסיך דמשמע מי שמלווה שלא יסיך י

הני יכ. סו ב מיי פ״א מהלי כלי המקדש הלי י: סח ג מיי פי״א מהלי תרומות

סכי ח: ספו ד מיי פייא מסלי שגגות סלי א [ס]: ע ה מיי פייג מסלי שגגות סלי

ט: עא ו מיי׳ שם הל' י ופ״א מהל'

תשובה הלכה א: משובה הלי שגגות שם והלי תשובה שם הל"ג שו"ע א"ח סימן

מח סעיף ו בהגה]: עב ח מיי פ"ב מהלכות שגגות הלכה א ופ"ג הלי א: עג ט מיי פ"א מהלי חשובה הלי

עג ט מיי ע ש מה.

ג:
עד י מיי פ"א מהל' שגגות
הלכה ח וכלודן מ"ד:
עה כ מיי פ"א מהל' תשונה
הלכה ג וכלודן מ"ד:
עול מיי פ"א מהלכות שגנות
עול מיי פ"א מהלכות שגנות

תורה אור השלם

על בְּשַׂר אָדָם לֹא יִיסְרּ וּבְמַתְבָּנְתוֹ לֹא תַּצְשׁוּ בְּמֹהוּ לְדֶשׁ הוֹא לְדֶשׁ יִהְיֶה לְבָם:

קן ש דווא קן ש יוייף קבם: שמות ל לב 2. וְשְׁמָרוּ אָת מִשְׁמֵרְהָיִּ וְלֹא יִשְׁאוּ עָלִיו חַטָּא וֹמָתוּ בוֹ בִּי יִחְלָּלְהוּ אַנִי יִי מְקַדְּשְׁם: יִחְלָּלְהוּ אַנִי יִי מְקַדְשָׁם:

ױקרא כב ט זיקאָמּוֹ לְאָחָיוּ (לְאָמּוֹ לְאָחָיוּ וּלְאַחֹתוֹ לֹא יִשַּמָא לְהָם בְּמֹתְם כִּי נֵזֶר אֱלֹהָיו עַל ראשׁוּ:

במדבר וז 4. אָם עלָה קְרְבָּנוֹ מִן הַבְּקְר זְבָר תָּמִים יִקְרינָנוּ אֶל פָּתַח אֹהֶל מוֹעֵד יִקְרִיב אֹתוֹ לִרְצנוֹ אֹהֶל מוֹעֵד יִקְרִיב אֹתוֹ לִרְצנוֹ

במדבר ו ז

.7

 חרומות פ״ו מ״ב (סנסהין ה.), ב) [ל״ל שמן משחם אלהיו בויקרא כא], ג) כ״א דקאמר דלא מכפר לו יוה״כ ב״ש, ד) [שבועות מכפר לו יוה״כ ב״ש, ד) [שבועות סוריות יא. סנסדרין מז. [זבחים יב:ן, ז) [בס"א: ונשתמדן, יב:, ז) [בק"ח: תשתמד], ח) שבועות יג.ן, ע) שבועות יג. יומה פה: פו.], י) נשבועות שם ע"ש], ל) רש"קמ"ו, ל) ני"ה חטחו ע"ש, ל.) רשיקמיי, נ) [נייחססה ישא (במדבר ני), מי | נייל אחר ד"ה וחכמים, נ) [ויקרא הן, ס) בס"א: שנשחמד, ע) בס"א: נשחמד, ע) בס"א: שמדא, נ) [סנהדרין צט:, ק) [בראשים נון,

מוסף רש"י

ר) ע' צ"ט, ש) [ע"ב], ס) שייך לע"ב,

לעצמו ולא לאחרים מצווה אחר עליו מוסף רש"י
ואכלה בתרומה. בפונג, דגביו
הלכל מיוב קרן ומוסג, משלכת
את הקרן. דכיון דלט זכי לה
מתול בנויה גוילה ביל לולה
את הקרן. דכיון דלט זכי לה
מלול את התחומש.
לה מוט בעלה חניל לולה
לה מוט בעלה חניל לולה
לה מוט העלה התחומש.
לה מוט המוט בעלה חניל לון
לה
מנוס הדרין בא.
בשריפת. לם זימה בעורפת. שלא לסוכו ועובד כוכבים לאו בר מצוה הוא: כהן שסך בן בתו ישראל מתעגל בו כו'. ופי׳ כהן שסך את עלמו שמן יכול בן בתו ישראל לבא להתעגל בו ואפילו גדול ושף עלמו באבי אמו ואינו חושש אלמא כיון דבטלה בהיתירא בטלה בשריפה. אם דומה (שם), ניסת לאחד מון המסולין, מנסקלה עד עולם ומתאללה, היר יחל מרה אין מכפרין אלא על השבין. מולרה (שם). מדר והסודה לסמיב (מדובר ה) והסתוד אם אלבר מעל העליבות יבו, אלבר מעל עליה (שבועות יבו, שאין מכפרין על המדיר מכפרן על המדיר מדוגה, אלא אלם ממפרן על המדיר בחוגה, אלא אלם שחתו בתורה לאות ואין ואין שחתו היותר ואלה ואין וויין שחתו היותר ואלה אור וויין שחתו היותר ואלה אור וויין שחתו היותר ואלה אור וויין שחתה היותר ואלה אור וויין שחתו היותר ואלה אור וויין והכי תניא בהדיא בתוספתא דמסכת תרומות (פ"י ה"י) סך כהן את עלמו שמן של תרומה ומביא בן בתו ישראל ומעגלו על גביו. ובן בתו ישראל דנקט משום דרגיל אללו והוא הדין לאחריני: שאינו מביה השם סלוי. שחין חשם חלוי בח אלא על ספק חטאת קבועה כדמפרש בפ' בתרא (לקמן כה.): מתני' במבעט. ביוה"כ דאמר לא תכפר עליו משום שפחה חרופה ואשם נזיר טמא ואשם שבועת הפקדון וחטאת דשבועת העדות (שם). אך חלק. אך בעשור לחדש השביעי הזה יום הכי לא תני ליה: ודין הוא. שלא יכפר: אלא על השבין. דלרלונו בעינן: (ב) אשם הכפורים הוא, וכל אכין ורקין מיעוטין, ללמדך שפעמים שאין לאו דוקא נקט דהא אשכחן אשם אמזיד יוס"כ מכפר (שם). הואיל ובדחה. הקרבן כשהמיר דתו, דאין מקבלין קרבן מן המומרים, כדתמיא מעם הארץ פרט למומר, בשחיטת בפרה שני ולהמו ח:) ד' מביחיו על הזדוו: אך. בעשור לחדש יוה"כ הוא: חלק. מקבין קרבון מו ממומרים, בממים מתבין קרבון מו המומרים, בממים מולך פרט למתרים, במחיים בחודי בהחים ב-2. ולא קראו בקרים בהחים ב-3. ולא קראו בקרים הילו מקרא מקרש מקדש ימרכ מילו וחייבי (שבועות יב.) מסתם יסיבר מילו היל המתקין (שם.) חדץ ימרכ מיל, מכי למרכין מו ממתקין (שם.) חדץ מורכ בקרים במילו בן מכתקין (שם.) חדץ יומא פח:) כיפר בסקביים בתרירה. בל מורכ בללי בן בים בתרירה. בל יומא פח: סוסר במיקר שבועות על דביר מורכ מתלים ובנלי עוות על ביר מורכ מתלים להבלי שונים בתרירה. בל יום כפור לשבין ולא לשאינן שבין: מאי על דברי תורה בחולפא ובגלוי ו פניו כגוו מנשה (עני סנהדריו צט: סהיה יושב ודוכש באגדות של דופי לת הים לנגם, וילך כלחוב חומו המחופ הימה פלגם, וילך כלחובן בימי קליר חלטים (שבועות שם ובעריז יומא שם), ומפר ברית בשר. מילה (שם ושם). בעבירות דיוה"כ גופיה. הא דתניא קמייתא דאינו מכפר על שאינן שבין, בכרת של וה"כ קאמר, של עינוי ושל מלאכה, אבל על כל שאר עבירות מכפר אע"פ שעשה בו מלאכה ולא המענה כו (שבועות שם). דאי לא תימא עליו רגע מן היום לאחר עבירתו (שם). סמוך לשקיעת החמה. עם לאת היום, שלא עבר רגע ביום

רבינו גרשום

ונכרתה וגו' אף כאן כרת: שהרי נותר. לא למדו הכתוב אלא בג"ש דיליף קדש קדש כתיב הכא כי את קדש ה' חילל וכתיב התם ושרפת את הנותר באש לא יאכל כי קדש מה להלן נותר אף כאן נותר ולא פגול אע"ג דכתיב ביה פגול דחוץ למקומו הוא כמקומו: שהרי בתו מאנוסתו. לא למדה אלא מג"ש

מאי קאמר היינו הך: אלא כי הא כו'. והיינו דקאמר חטאת אינו מכפר אלא על השבין ששבין משעת הפרשה עד שעת הקרבה ולא שהמיר דתו י בינתיים (ד) והתם בעי למילף לח יוה"כ דחם המיר דת עיקודם יוה"כ וחזר בו חחר יוה"כ תו לא מכפר עליה יום הכפורים אחר על עבירותיו שמחמי המרתו כי

אמאי נהי. דבקרבן אמרינן הואיל ונדחה לאחר הפרשה ידחה מעל המזבח אבל גברא לגבי יוה"כ בר כפרה הוא כישראל מטליא: וכמינהו. אהא דחני לטיל יוה"כ אינו מכפר אלא על השבין: מקרא קדש. בתקון סדר התפלה: ה"ג לא קשיא הא ר' יהודה הא רבי: פורק עול. של כל המצות: מגלה פנים. דורש באגדות של דופי כגון מנשה טשהיה אומר מה היה לו למשה לומר ותמנע היתה פילגש ש: ברייתא דקתני יוה"כ מ"מ רבי היא: מודה רבי בעבירות דיוה"ר. דהא דקתני לא התענה בו מכפר אעבירות דכל השנה אבל ההיא עבירה דעינוי לא מכפר ואך חלק נמי דקתני לעיל בעבירות דיומיה קאמר: (ה) יום הכפורים אינו מכפר אלא היום כדכתיב (ויקרא טו) כי ביום הזה: כרם. הולך ערירי בלה בנים והם יש לו מתים: הי כמי דעביד עבידתה סמוך לשקיעת החמה. דלא הוה שהות לכפורי: א"נ בהדי דעביד עבידתה פסקיה מרה דרפיק בה לשקיה ומים. מיד דלא הוה שהות לכפורי: ה"ג מחי חף המגדף: שמעו לר' עקיבה. דמתני' ר"ע היה כדמפרש לקמן מגדף מביא קרבן דברי ר' עקיבא ואמרי אף מגדף נמי כידעוני. ס תימה לי ולר׳ יוחנן דאמר לעיל (דף בי הואיל ושניהם דלאו אחד נאורו מאי אף דהתני במתניתיו: ואומר חטאו ישא. מפרש לקמן שולון דכרת דמגדף איירי בקרבן עבודת כוכבים: ס׳ אתיא לרבנן (רבנן קאמרי ליה הגירסא הכתובה בספרים

שנישאת לישראל ואכלה בתרומה שבת כהן משלמת את הקרן ואינה משלמת את החומש ומיתתה בשריפה ניסת לאחד מן הפסולין משלמת קרן יו וחומש ומיתתה בחנק דברי ר"מ וחכמים אומרים "אחת זו ואחת זו משלמת סהקרן ואינה משלמת החומש ומיתתה בשריפה אמר רב יוסף מחלוקת בנתינת שמן המשחה ובשינויי דשנינן מ אבל נתינה דעלמא דברי הכל כזית גופא תני תנא קמיה דר' אלעזר כל שישנו בסך ישנו בבל ח ייסך וכל שאינו בסך אינו בבל ייםך א"ל שפיר קאמרת לא ייםך כתיב וקרי ביה לא יסיך ₪ תני רב חנניה קמיה דרבא יסנין לכהן גדול ישנטל משמן המשחה שעל ראשו ונתן על בני מעיו מנין יי שהוא חייב שנאמר יעל בשר אדם לא ייסך א"ל רב אחא בריה דרבא לרב אשי מ"ש מהא דתניא כהן ישםך 🕫 בשמן של תרומה בן בתו ישראל °מתעגל בו ואינו חושש א"ל התם יומתו בו כי יחללוהו כתיב כיון דחלליה הא איתחיל אבל גבי שמן המשחה כתיב נכי נזר ₪ גו' אלהיו עליו שמן משחה קרייה רחמנא דאע"ג דאיתא עליו לא איתחיל: על אלו חייבין על זרונו כו': קתני חוץ ממטמא מקדש וקדשיו ממאי מפיק . ליה הכי קתני יחוץ ממממא מקדש וקדשיו שאין מביא אשם תלוי וניתני נמי חוץ ממי שעבר עליו יום הכיפורים ישאין מביא אשם תלוי אמר ר"ל כי קתני ז היכא דאיתיה לחטאת ורחמנא פטריה עבר עליו יום הכיפורים ליתיה ישלחטאת דקא כפר ליה ר' יוחנן אמר

שבין. דקתני אין מכפרין אלא על השבין: הא קפני לא אם אמרם כו'. וא"כ ים במבעם יהקאמר יש אין יום הכפורים מכפר (b) במבעם יהקאמר יש אין יום הכפורים מכפר דאי יום הכיפורים בעי לאיתויי אשם תלוי ור"ל סבר מבעם גמי מכפר עליה יום הכיפורים ובפלוגתא דאי הדר ביה בתר יום הכיפורים בעי לאיתויי אשם תלוי ור"ל סבר מבעם גמי מכפר עליה יום הכיפורים ובפלוגתא האומר ייז לא יתכפר לי חמאתי אביי אמר אינה מכפרת רבא אמר מכפרת היכא דאמר לא תיקרב דכולי עלמא לא פליגי דלא מכפרת דכתיב יוקריב אותו לרצונו כי פליגי דאמר תיקרב ולא תכפר אביי אמר אין מכפרת דהא אמר אמר ביה רבא אמר מכפרת כיון דאמר תיקרב כפרה ממילא יו אתי והדר ביה רבא מכפרת כיון דאמר תיקרב כפרה ממילא הכיפורים מכפר על שבין ועל שאין שבין ודין הוא 🕬 ומה חמאת ואשם מכפרין ויוה"כ מכפר מה חמאת ואשם יאין מכפרין אלא על השבין אף יוה"כ אין מכפר אלא על השבין לא אם אמרת יו בחמאת ואשם ישאין מכפרין על המזיד כשוגג ₪ תאמר ביוה"כ שמכפר על המזיד כשוגג ₪ והואיל ומכפר על המזיד כשוגג מכפר על שבין ועל שאיז שביז ת"ל ⁵יסאך יחלק מאי שביז ושאיז שביז אלימא שביז שוגג ס לא שביז מזיד הא קתגי לא אם אמרת ידער פאן פבן יותמיר דתוי וחגן א״ר יוחגן יש יאכל חלב והפריש קרבן יותמיר דתוי וחזר בו הואיל ונדחה ידעה יפ נהי דאידחי קרבן גבראָ בר כפרה הוא אלא שבין דאמר יכפר עלי חמאתי שאין שבין דאָמר לא תכפר עלי חמאתי ש"מ ורמינהי "יכול לא יהא יום הכפורים מכפר אלא על שנתענה בו ולא עשה בו מלאכה ים וקראו מקרא קודש לא נתענה בו ועשה בו מלאכה ולא יח קראו מקרא קודש יכול לא יהא יום כיפורים מכפר ת"ל יח יוה"כ הוא מ"מ ותרוייהו סתם סיפרא הוא קשיין אהרדי אמר אביי לא קשיא יו הא רבי אליבא דרבי יהודה הא רבי אליבא דידיה דתניא ∞רבי אומר כל עבירות שבתורה יבין עשה תשובה ובין לא עשה תשובה יוה״כ מכפר חוץ מפורק עול ומגלה פנים בתורה ומפר ברית כשר שאם עשה תשובה יי יוה"כ מכפר ואם לאו אין יוה"כ מכפר ?רבא אמר הא והא רבי אליבא דנפשיה ומודה רבי בעבירות דיוה"כ גופיה דלא מכפר דאי לא תימא הכי כרת דיוה"כ לרבי כיון דבכל שעתא ושעתא מכפר היכי משכחת לה ומאי קושיא דילמא דעבד עבידתא כולי ליליא ובהדי עמוד השחר מית דְלא ייו חוה יממא דלכפר ליה תינח כרת דליליא כרת דיממא היכי משכחת לה ומאי קושיא דילמא בהדי דקאכל נהמא חנקתיה אומצא ייו [ומית] דלא הוה ליה שהות ביְממא דלכפר ליְה אי נמי דעבד עבידתיה סמוך לשקיעת החמה ל אי נמי בהדי דעביד עבידתיה פסקיה מרא לשקית ומית דלא הוה ליה שהות ביממא דלכפר ליהוֹש: וחכמים אומרים אף המגדף כו': יֹשׁ מאי אף המגדף ס (שאין בו מעשה) רבנן שמעו לר' עקיבא דתני בעל אוב ולא תני ידעוני אמרו ליה מאי שנא מו דלא מייתי קרבן משום דלית ביה מעשה מגדף נמי לית ביה מעשה ת"ר מו מגדף מביא קרבן הואיל ונאמר בו כרת דברי ר"ע (אומר 60ונשא חמאו וכללא הוא כל היכא דכתיב ביה כרת מייתי קרבן לוהא פסח ומילה דכתיב בהו כרת ולא מייתי קרבן

לְפְנֵי יִיָּ: ויקרא א ג 5. אַרְ בָּעָשוֹר לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי ה אך בעשור ליון ש השביעי הוה יום הבפרים הוא מקרא הפריבים ההקרבהם את לייני הירא בני ישראל הדבר ה. ואל בני ישראל הדבר אלשלהיו ונשא השאיש בי יקלל אלהיו ונשא השאים בי יקלל אלהיו ונשא השאים בי יקלל אלהיו ונשא השאים בי יקלל אינה כפי שיטת הש"ס וכך היא בעיני)

הגהות הב"ח

(h) גם' רבי יוחנן אמר מתניתין במבעט: (ג) רש"י ד"ה שנשאת הדרא לחרומה ע"כ משלמת כצ"ל והד"א: (ג) ד"ה אלא כרי כנייג ומדית: (ג) דייה סנמ וכרי בעינן סמייד ולחייכ מ״ה חטאת ראשם שאין מכפרין לחס ללו: (ד) ד"ה ללו כי וכרי בינמיים והכא בעי למילף ביוה״כ: (מ) ד"ה מודה רבי וכרי קלמת הס״ד ולמ״כ מ״ה ובהדי עמוד השחר ויה"כ

גליון הש"ם

גמ' מתעגל. עי כחומת ל ע"ב במ"י ד"ה ממחייב. וביומל עו ע"ל מד"ה דמנן. ושם פל ע"ל במ"י ד"ה זר שבלע. ובמנחות סט ע"ל חד"ה דכלע:

שימה מקובצת

ש"בור מוקובברו (אן הומש. סיא ואשם ורשיי ז"ל לא גרים: 9 משלמת את הקרן ואינה משלמת את החומש: 9 עי בתרושין: ח בבל יסך וכל כר בכל יסך איל אות י י נמחק: וקרי ביה לא ייסך ביא או ייסך מדב קרי ביה לא ייסך וקרי ביה לא ייסרן: 9 עי בחרושין: 9 מנין לא ייסרן: 9 עי בחרושין: 9 מנין לא ייסרן: 9 עי בחרושין: 9 מנין שומיי משארה ישתר עי מושר עי מושר עי מושר עי מושר עי מושר מיים לא ייסרן מייסר אורי מיים לא ייסרן אורי ביה לא ייסרן אייסרן אורי ביה אורי ביה לאים אורי ביה לא ייטון זין על בווודשרן זין מניק שחייב שנאמר: זון שסך. עיי תוס' מנחות (ד' סט ע"ה): טו נזר שמן משחת אלהיו תיבת גו' ל"ש: זן קתני מידעם דאיתיה לחטאיה ומיהו רחמנא פטריה: וּאֹן ליתיה לחטאיה דהא כפר ליה יה״כ ר״י: יכן עי" בחדושין: יגן דקאמר לא נכפר עליה יה"כ תיבות אין מכפר ל"ש: ידן ובפלוגתא האומר לא יתכפר עלי חטאתי. הא דלא מייתי פלוגתא דרבי ורבנן דשמא לא פליגי לענין אם יפטור מאשם לא פליגי לענין אם יפטור מאשם

ערות בת בנן או בת בתך לא תגלת ערותן כי ערותך הנה והכא לא כתיב אשה משמע דכל הני לאו באישות מיירי אלא באונס אשסחן בת בנו
דבת בתי מאניסתו בתי מאניסתו בתי מאניסתו בתי מקו קראו "ס"א
ברב בתי מאניסתו בתי מאניסתו בתי מאניסתו בתי מקו קראו "ס"א
ברב בתי מאניסתו בתי מאניסתו בתי מאניסתו בתי מקו קראו "ס"א
ברצ בתי בתי בתי בתי מקו קראו "ס"א
מאישות אף בצב בתי בתי בתי מו בתי מו בתי בתי או אוים אנה הנת זה מהי בתי בתי מל של משה בתי בתי בתי מו בתי מו בתי בתי בתי מו בתי מו בתי בתי בתי מו בתי מו בתי בתי מו בתי בתי מו בתי מ

ל) נראה דל"ל דכחיב ביה נמי כי ערותך הנה וילפינן הנה הנה מהתם והוי כמו דכתיב ביה נמי זימה וכחיב בשריפה וכו".